

EL BACKSTAGE DE L'APRENTATGE EN LÍNIA

L'inici del primer curs de Secundària al nostre CRA ha estat, si més no, d'allò més curiós: quarantenes, proves PCR, constants missatges informatius entre el col·lectiu educatiu, quantitats ingents de gel hidroalcohòlic, esprai per ací, termòmetre per allà. Tot això, juntament amb les diverses peripècies que aquesta pandèmia ha introduït dins la rutina escolar, ens ha fet acostumar, volent o sense voler, a una nova realitat.

Dins d'aquest nou context, sense dubte, les classes a distància han estat una part molt important a les vides dels alumnes i dels professors. Ara, amb una mica de distància, recordem algunes situacions amb més humor i molta menys tensió que fa ara ja uns mesos. En general, tots els professors compartim anècdotes similars com, per exemple, la repetició incessant de preguntes com "M'escolteu?", "Esteu ací?", "Tots veieu la meua pantalla?" o un desesperat "Podeu connectar la càmera, si us plau?". Alguns estudiants no escoltaven bé, perdien la connexió, començaven la sessió més tard; altres enfocaven la càmera cap al sostre en comptes d'ells i elles o la qualitat del micro era pèssima.

Tot i això, n'hi havia una part molt divertida i era quan els estudiants miraven a un punt perdut, per sobre de la pantalla o cap a un altre costat, i apreciaves que alguna cosa estava passant. Però, de què es tractava? De vegades era molt evident: un pare o una mare apareixia a l'habitació del seu fill o filla i, sense cap patiment, interrompia la seua classe per dir-li qualsevol cosa -probablement alguna qüestió sense gens d'importància com que se n'anaven a la compra, preguntar si ja havien començat la classe o si s'havia acabat perquè ja tenien gana-. Inclús ens

han preguntat directament als professors aprofitant la connectivitat in situ.

Però els nostres alumnes hi han confessat i ens han revelat que a més de les anteriors situacions, mentre tot semblava mig normal a través de la pantalla, tenien a una mare o a un pare a la porta de l'habitació observant i escoltant la classe, alguns amb la mala sort de ser preguntats en aquell moment i amb la pressió d'haver de respondre davant les mirades dels pares. De vegades, comentaris com un "*vinga, respon que això t'ho saps*" o "*va, digues alguna cosa que t'estan preguntant*", no ajudaven gens ni mica. De fet, tampoc facilitava la feina el timbre de casa (que acostuma a interrompre als matins) o la temptació del llit al costat de l'escriptori.

Afortunadament, aquesta experiència "a distància" ha passat a ser un mal somni per a tots nosaltres. Esperem que no es torne a repetir, però podria ser una oportunitat de reflexió per a les famílies i el professorat.

Hem de tindre en compte que la formació a distància no és una idea desbaratada. De fet, comença a ser molt habitual i és exactament per això que pensar a millorar el context d'estudi és primordial: respectar els horaris, habilitar un espai apropiat, tindre una bona connexió a Internet i, per descomptat, disposar d'ordinador o altres dispositius adequats per a l'estudi i el desenvolupament de les tasques. Potser sembla obvi, però l'experiència ens diu que no, que moltes de les dificultats vénen de les carències tecnològiques i de la manca de coneixements informàtics bàsics. Tot un repte que ja hauria d'estar superat.

Inma López